

Wattpad

Monika Kasášová

ODHALENIE

SÉRIA

K ODVAHE MA NÚTIL STRACH

MODERNÉ
ROMÁNY

Monika Kasášová

ODHALENIE 2

SÉRIA

K ODVAHE MA NÚTIL STRACH

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 132 - 3

Monika Kasášová

ODHALENIE 2

SÉRIA

K ODVAHE MA NÚTIL STRACH

moderné romány

*„Človek vníma len taký svet, ktorý v sebe nosí.“
(Antoine de Saint-Exupéry)*

Copyright © Monika Kasášová 2023

Prológ

„Harvey? Si doma?“ zvolal som už odo dverí a pozrel na schodisko, na ktorom sa často objavoval, aby sa so mnou zvitál. V dome však panovalo hrobové ticho, a hoci mal o hodinu plavecký tréning, kam som ho mal odviezť, zdalo sa, že nebol doma. S rukami v bok som sa rozhlíadol po priestore a hľadal dôkazy o jeho prítomnosti, až mi pohľad zablúdil k jeho obľúbeným teniskám, odloženým vedľa skrinky na topánky. Vyšiel som po schodoch, zaklopal mu na dvere a nastražil uši.

„Harvey!“ Ešte jedno dôrazné klopanie, než ma narušenie súkromia prestalo zaujímať. Izba bola prázdna, posteľ ustlaná, kúpeľňové dvere odchýlené. Obočie mi od podozrenia kleslo nadol a žalúdok mi stiahol v predzvesti maléru. Razom ma kroky presu-

nuli cez izbu, a keď som vkročil do kúpeľne, rozšírili sa mi zreničky. V prvom momente od zdesenia, ktoré nahradil hnev v tej istej chvíli, keď ku mne zdvihol blažený pohľad. Sedel na podlahe a v ušiach mal vsunuté bezdrôtové slúchadlá, kvôli ktorým zrejme môj príchod nezaregistroval. Vytiahol ich však hneď, ako ma zbadal. Na krátku chvíľu stuhol od prekvapenia, než v zmätočnom geste jemne precvičil mimické svaly. Neisto podvihol kútik úst a výraz tváre ho ihneď prezradil. Sklíčko položené na koberčeku už len hrozivo dopĺňalo naskytnutý pohľad.

„To nemyslíš vážne!“ skríkol som a zovrel ruky do pästí. Zúrivo som zatínal sánku a potláčal chuť vymlátiť z neho dušu. Pohľad sa mu zúžil, úsmev prehĺbil, avšak črty zostávali akési iné, poznačené tým, čomu opäť podľahol.

„No, zdá sa, že myslím,“ mykol ľahostajne plecami a vyslal ku mne previnilý výraz. Bez ďalšieho váhania som zabuchol dvere a čupol si pred neho tak, aby sme boli na rovnakej úrovni. Nebolo mojím úmyslom týčiť sa nad ním a karhať ho. Už niekoľko týždňov, odkedy som ho prvýkrát prichytil, maril každú moju snahu o nápravu. Robil som si čím ďalej, tým väčšie starosti, a hoci som ho miloval najviac na svete, bol som krôčik od toho, aby som ho natrel rodičom.

„Harvey! Dofrasa! Keby ťa našiel otec, vymlátí ti z teba dušu.“

„Viem,“ usmial sa. „Obmedzil som to, naozaj. Lenže dnes som mal strašne naprd deň a Caleb má večer oslavu. Neodolal som.“

„Stále rovnaké výhovorky. Niečo si mi pred týždňom slúbil.“ Od zrady, ktorú som si pripustil, som si sťažka povzdychol. „Plané sľuby, nič viac...“

„Prisahám, celý týždeň som bol čistý. Ani dnes by som si nedal, ale Caleb v pondelok odchádza na rok...“

„Dost! Prestaň!“ Zvraštil som tvár v bolestnej grimase a striedavo pozeral na neho a na ten prekliaty kus skla.

„John,“ zatiahol prosebne, ale artikulácia pod vplyvom sa odlišovala od triezvej a akurát mi to rezalo uši v nemilosrdnej pripomienke jeho závislosti. Privrel som viečka. Túžil som ho umlčať, pretože každým vypovedaným slovom otáčal pomyselný nôž, ktorý mi sám vrazil do hrude.

„Posral som to, viem. No od zajtra budem čistý ako ľalia, môžeš mi pravidelne robiť testy,“ pokúšal sa ma uchlácholiť. Žiaľ, malo to opačný efekt a reči, ktorými ma krmil, ešte viac vystupňovali zúfalstvo, prebúdajúce sa kvôli neschopnosti pomôcť mu. Podpíloval podo mnou konár a maril každý môj krok, uskutočnený v záujme jeho záchrany. Pomaly som otvoril oči a smutne si ho prezeral nekonečne dlhý čas. Napokon som si doprial dlhý nádych a sadol si,

s rukami položenými na skrčených kolenách. Chrbtom som sa oprel o práčku a párkrát silno zovrel dlane, aby som uvoľnil časť frustrácie.

„Uvedomuješ si, ako plytko to znie?“ Presunul som zrak k stropu. „Aké púste sú tvoje sľuby? A ako veľmi ma pohľad na teba znechucuje?“

Zvraštil tvár a sklopil oči, pocit hanby na neho doľahol presne podľa očakávaní.

„Nie je také jednoduché seknúť s tým.“

„Navrhol som ti riešenie.“

„Áno,“ stisol pery, „najhoršie zo všetkých.“

„Zrejme jediné.“ Mávol som k nemu rukou.

„Iba mi daj trochu času. Obmedzujem to, až úplne prestanem.“

„Prestal si pred týždňom,“ odsekol som a odvrátil sa od neho.

„Teraz vydržím dva, možno tri týždne. Potom mesiac. A postupne skončím,“ uistil ma. Alebo seba samého. Nevedno. Strelil som k nemu očami, v ktorých sa zrkadlilo pohoršenie.

„Takže ty si plánuješ ešte šľahnúť? Máš to rozpísané v kalendári?“ Do hlasu sa mi opäť vkrádal hnev.

„Nie, dnes naposledy.“

„Preboha, braček,“ teatrálné som si počúchal spánky, „neverím ti. Sám si teraz povedal, že...“

„Nepochopil si ma. Stále si stojím za tým, že toto je naposledy, ale...“ zdvihol prst na dôraz, „... keby náhodou na mňa doľahol absták, určite predĺžim in-

terval a vydržím aspoň dva týždne, potom mesiac... a postupne sa toho úplne zbavím.“ Stisol odhodlane pery a prikývol. Bolo zarážajúce, že skutočne veril tým hlúpostiam, ktoré vypúšťal z úst.

„Absták sa nedá odložiť. Ak ho dostaneš zajtra, nemôžeš sa nadopovať o týždeň, tak zo mňa nerob debila. Viem, ako to funguje, aj keď nič neberiem. Navyše, z pervitínu žiadne abstáky nie sú. Ibaže by si rozšíril konzumáciu aj na niečo iné.“

„Iba vravím...“

„Harvey!“ varovne sa mi zatriasol hlas. „Čo do seba ešte pcháš?“

„Nič! Prisahám!“

„Prestaň zakaždým prisahať, vyjadruj sa normálne.“

„Fakt nič. Dôveruj mi trochu, mám to pod kontrolou.“ Po tvári mu preletela obava. Nepatrná, ale neunikla mi. A uvítal som ju. Ak si pripustil závažnosť vlastného problému, mal šancu zotaviť sa s mojou pomocou, bez pobytu na liečení, ktoré som mu navrhol ako jednu z možností. So strachom v očiach to vtedy zavrhol, nedokázal prekonať strach z otcovej predpokladanej reakcie, i keď mal už osemnásť a dokázali by sme nájsť spôsob, ako to pred ním utajiť. Chybou zrejme bolo použitie otca ako zbrane a pod vyhrážkou bonzovania som v ňom ukotvil príliš veľké zdesenie. Napriek tomu mi dôveroval, vedel, že ho nikdy nezradím. A rovnako vedel, že ešte nejaký

čas potrvá, kým by som sa mu začal veľmi pomaly otáčať chrbtom. Podozrieval som ho z podvedomého využívania mojej lojálnosti a v duchu si pravidelne nadával za príliš ľahkovážny prístup. Pravdepodobne sme sa ocitli v bode, keď by som mal omnoho razantnejšie a dravšie zaútočiť proti jeho závislosti. Kúpil sa v eufórii, ktorú mu to prinášalo, užíval si výrečnosť a nebojácnosť komunikovať s kýmkoľvek, stratu zábran pred rôznymi aktivitami, napríklad sa dokonale odviazať na parkete a vzápätí s neprimeraným sebavedomím zbaliť najkrajšiu babu v podniku. Kvôli obyčajnému rozmaru vyhľadával svojho dílera opakovane, i s vedomím vlastného zlyhania, avšak po aplikácii sa očividne výčitky vytratili. Vedel som to, pretože neraz mi bez zábran celkom detailne rozprával o svojich pocitoch. Odkedy som zistil, k čomu sa upísal, neúnavne som sa o neho zaujímal a dlhé hodiny počúval jeho reči, i keď sa mi pri ňom ťažko sedelo, keď bol našliapaný. Potreboval som však medzi nami udržať otvorenosť a puto, ktoré sme ako bratia, s dvojročným vekovým rozdielom, mali od detstva. Nemohol som dopustiť, aby sa predou mnou uzavrel, aby unikol z mojej blízkosti v snahe ukryť sa, a ak by prestal kvôli hanbe komunikovať, nikdy by som ne našiel spôsob, ako mu pomôcť. Díval som sa na neho stále rovnako, stále to bol môj mladší brat, ktorého som miloval a pre ktorého by som urobil všetko na svete. Lenže jemu na tom nezáležalo dosť na to, aby

si prestal kurviť život, a ja som pomaly vyčerpал všetky možnosti.

Ostala len posledná...

A otcov hnev by doľahol na nás oboch. Ako advokát DEA sa stal uznávaným a vplyvným človekom a dôsledkom jeho pracovného zamerania bol vo výchove odjakživa tvrdý, ale vybudoval si rešpekt. Žiaľ, čo sa týkalo Harveyho, spravodlivý vzťah k práci by ho nútil k radikálnym krokom. Nedopustil by, aby sa to dozvedela verejnosť, a médiá by si zgustli na škandále, ktorým by závislosť syna Julliana Crossa, advokáta DEA, rozhodne bola. Oslabilo by to otcovu pozíciu a niekto by sa dozaista vrátil v tom, koľko toho otec vedel a prečo nezakročil. A to by bol krôčik k tomu, aby bola jeho kariéra ohrozená. Ani jeden z nás to nechcel mať na svedomí, príliš sme si ho vážili na to, aby sme riskovali.

„John.“ Harveyho tlmený hlas ma vytrhol z myšlienok. Do danej chvíle som si ani neuvedomil utrpený výraz, ktorý sa usadil na mojej tvári počas urputného premýšľania. Jemu však stačil na to, aby si opäť vstúpil do svedomia a pocítil opakované sklamanie z vlastného zlyhania. Znovu raz, keď sa pokúšal poraziť sám seba. Obavy na seba nenechali čakať, zmocnilo sa ma sklamanie nad ďalšou prehranou bitkou, i keď ešte nenastala. Strácal som nádej.

„Sľúb mi, že ma nezradíš,“ pokračoval tichým hlasom, akoby sa obával, že taký sľub nebudem ochotný

ani schopný dať. „Slúb, že sa mi neotočíš chrbtom.“ Zatriasla sa mu pera a výraz mal odrazu príliš strhanný. „Slúb, že mi pomôžeš. Chcem to zastaviť, John!“

Hrýzol som si vnútro líc, srdce mi udieralo do hrude a oči mi zvlhli lútosťou, ktorú som pri pohľade na zlomeného brata pocítil. Chcel sa z toho dostať, a to stačilo...

„Slubujem.“

Kapitola 1

Alex

Potreba vrátiť sa k jednoduchosti, v ktorej som žila, ma privádzala k túžbe ujsť kamsi ďaleko, niekam sa zavrieť a počkať, kým všetko prehrmí. Akýsi vnútorný hlas mi našepkával, že som bola neoddeliteľnou súčasťou veľkého problému, ktorý nesúvisel len s bratom, ale aj s chalanmi. Bolo iba otázkou času, kedy by ma to dobehlo v plnej sile. Najviac ma desilo poznanie, že hoci Brad Matta zatkol, on nebol skutočnou hrozbou. Matt zastával úlohu bezvýznamného sprostredkovateľa k získaniu peňazí. Chris... On predstavoval skutočného nepriateľa. Hrudník mi zovrela z bezradnosti, akoby na mňa dopadol balvan. Sťažka som prehltna a privrela viečka, s túžbou nezrieť realitu. Nepomohlo to, aj za zavretými očami

sa mi v hlave neustále premietali hrozivé scenáre, ktoré by mohli nastať. To, že som nepoznala Chrisov výzor, mi sťažilo nájdanie odvahy do boja. Strach prevládal v mojej mysli nad všetkým ostatným a zastieral mi jasný úsudok. Vystavala som okolo seba pomyselný múr, ukrývajúci ma pred vonkajším svetom. Zamerala som sa iba na prítomnosť. Nič viac som si netrúfala plánovať, iba si priala na chvíľu voľne dýchať. Bez pretrvávajúceho strachu, s možnosťou voľby smeru, ktorým by sa mal môj život ďalej uberať. Bez ľudí, ktorí doň priamo zasahovali a ohrozovali ma. A, žiaľ, bez Dereka...

Neunúvala som sa mu viac písať, po posledných udalostiach sa jeho zmiznutie javilo ako drobný detail, ktorý nestál za povšimnutie. Hrôza, ktorú sa na mne chystal Matt spáchať, sa podpísala na rozlišovaní veľkosti hrozieb. Prebehla mnou triaška a pri krátkej spomienke na neho sa mi srdce rozbúchalo závratnou rýchlosťou.

Zotrela som si z čela pot, zaviazala šnúрку, ktorá sa už druhýkrát rozviazala, a znovu vyštartovala prázdnu ulicou. Skorá ranná hodina mi zaistila dostatok súkromia pri mojich prvotných pokusoch zvýšiť svoju kondíciu. Podľa trénera Sheparda schopnosť ujsť predstavovala polovicu úspechu. A tak ma nové odhodlanie prinútilo každé ráno vstať z postele o pol hodiny skôr a navliecť sa do bežeckého úboru. Nedarilo sa mi však stotožniť s fyzickou námahou,

ktorú to prinášalo. Plúca mi horeli už po prvej prekonanej míli, lýtka ma pálili tak strašne, až takmer neudržali telo vo vzpriamenej polohe, a zalieval ma pot ako ešte nikdy. Opäť som si rukávom prešla po čele, aby som uchránila oči pred slanou záplavou, a zaumienila si zdolať ešte jednu ulicu, než zavesím behanie na klinec. Mrzela ma vlastná neschopnosť, pred troma dňami ma nádej hnala ako srnu, než mi došlo, že to zďaleka nebude také ľahké, ako som si predstavovala. V ústach som mala sucho, hrdlo ma začínalo bolieť od prudkého dýchania a členky narážajúce o tvrdý asfalt o sebe tiež dávali vedieť už po pár tvrdých dopadnutiach. I tak sa mi s vypätím posledných síl podarilo dobehnúť do stanoveného cieľa, oprieť sa o múr rožnej budovy a ukončiť tým svoje trápenie. Dlane sa mi zaborili do stehien, keď som v predklone lapala po dychu, a podo mnou sa vytvorila malá mláčka z kvapkajúceho potu. Oblečenie kompletne premočené začínalo chlaď a striedavo ma zalievala horúčava a zima. Ani predstavy ma nedokázali priblížiť k tomu, ako by mi mohla kondícia stúpať. Zdalo sa to neuveriteľné, vari každá ubehnutá míľa kradla časť mojej sily? A namiesto toho, aby som každým dňom silnela, vzala ma do svojej moci nekonečná únava. Po dlhej chvíli, počas ktorej som si vôbec neoddychla, ma vlastné pomalé kroky začali presúvať k domu. Túžila som sa iba zvaliť do postele a prespať celý víkend.

Po kvalitnej sprche a v čistom oblečení ma na okamih obalamutil pocit znovuzrodenia. Vedela som však, že sa to čoskoro skončí, pretože ma čakala ďalšia fyzická námaha, ktorá ma už isto odrovná. Vzala som kľúče od auta, peňaženku a vykročila k dverám. Vo chvíli, keď som ich plánovala otvoriť, ktosi zaklopal. Prstami som sa opatrne dotkla závesu, po ktorého odtiahnutí som zbadala rozospátého Iana. Plúca nabrali dostatok vzduchu, aby som mu dokázala po otvorení čeliť.

„Ahoj,“ pozdravil ma. Znelo to takmer formálne. V duchu som zagúľala očami. Prebehol si strapaté vlasy, dlaňami prešiel po tvári a nahlas zívól, než sa na mňa zadíval. Skĺzol po mne zrakom a nahnevane zvrátil obočie. Až vtedy som si uvedomila, aký pohľad sa mu naskytol.

„Potrebuješ niečo?“

Pristúpil ku mne, natiahol ruku a chytil mi bradu medzi prsty. Očami dôkladne preskúmal každý kúsok mojej tváre.

„Ako sa cítiš?“

„Už to bledne.“ Stisla som smutne pery. „Keď si dám mejkap, vôbec to nevidno.“

„Na to som sa nepýtal.“

„Potrebuješ niečo?“ vrátila som sa k pôvodnej otázke.

„Vlastne áno.“ Znovu zívól a vošiel dnu. Zvalil sa na gauč a ponáťahoval ruky k stropu. Zastala som v jeho v zornom uhle.

„Prepáč, ale ponáhľam sa.“

„A kam?“

„Prečo si prišiel?“

„Už niekoľko dní sa nám vyhýbaš.“ Na zdôraznenie prikývol. „A povedzme, že ma to už prestalo baviť, takže si ma teraz vypočuješ.“

„Nemám záujem počúvať ďalšie klamstvá.“ Bolo pravdou, že od toho únosu som s nimi neprehovorila. Odišla som z nemocnice hneď po tom, čo nás lekári uistili, že Hal bude v poriadku. Nenašla som v sebe odvahu čeliť akémukoľvek vysvetleniu, ktoré by ešte viac zamotalo to kľbko nevedomosti. Potrebovala som čas na vydýchnutie, pre seba samu a v neposlednom rade aj na premýšľanie. Znepokojovali ma vlastné pocity a môj úsudok strácal na správnosti. V ich blízkosti sa zdalo všetko príliš zmätočné a únik predstavoval jediný spôsob obrany. Akoby sa zabuchnutím pomyselných dverí do ich sveta všetko rozplynulo. Vytvorila som si ulitu, chrániacu ma pred nástrahami života, ktorý mi teraz patril. Po Mattovom zatknutí všetko utíchlo a jeho zmiznutie mi navodilo dočasný klamlivý pokoj. Stále som bola v strehu, otáčala sa a kontrolovala dvere a okná niekoľkokrát za deň, avšak kdesi v hĺbke mysle ma čosi uistilo, že na nejaký čas mi nič nehrozí.

„Kde si bola ráno?“

„Sledujete ma?“

„Áno,“ priznal dôrazne a veľavravne zdvihol obočie.

„Bola som si zabehať.“

Prižmúril oči, našpúlil pery a zasa si ma premeral. „Neujdeš pred tým.“

„O to mi ani nejde.“

„Alex...“

„Ian,“ prerušila som ho a vydýchla hromadiaci sa vzduch, „potrebujem trochu priestoru.“

„Nie si v pozícii, aby si sa odstrihla. Hala v pondelok pustia z nemocnice. Či chceš, alebo nie, zastaví sa tu.“

Sadla som si na okraj gauča a prekrížila nohy. Dlhoo som v sebe hľadala slová, ktoré by dokázali opísať splašené pocity, spôsobujúce mi v hlave tornádo. „Urobili ste zo mňa blázna. Vodili ste ma za nos a ja už nechcem...“

„Čo nechceš?“ prudko mi skočil do reči a narovnal sa, vzápätí sa laktami oprel o kolená. „Aby sme ti to vysvetlili? Aby si lepšie chápala naše dôvody.“

„Nechcem pokračovať v tejto hre,“ dokončila som smutne a zapichla zrak do zeme. „Nepoznám hráčov ani pravidlá. Jednoducho končím.“

„Žiaľ, si hráč, ktorý nemôže opustiť hru. Túto možnosť nemá.“

Trucovito som otočila hlavu k oknu a zadívala sa na strom, ktorého listy sa pohojdávali v ľahkom vánku. Ian ma pozorne sledoval, chvíľami sa zdalo, že ešte prehovorí, ale doprial mi priestor na rozmyslenie. Mne v danej chvíli unikli z hlavy všetky myšlien-

ky a nedarilo sa mi poskladať vhodné slová, ktoré by chceli jeho uši počuť.

„Musím ísť,“ postavila som sa a založila si ruky v bok v očakávaní, že urobí to isté.

„Kam?“ zvalil sa späť a chrbtom sa oprel o operadlo, nohy natiahol pred seba a uvoľnil sa.

„Mám tréning,“ priznala som napriek túžbe udržať to v tajnosti.

„Veď je sobota.“

„Nie v práci.“

Jeho pozornosť to v okamihu zaujalo. „Tak kde?“ zvedavo nadvihol obočie a očami opäť blúdil po mojom tele. Zrejme sa snažil niečo vyčítať z toho, ako som bola oblečená.

Stisla som viečka a zahryzla si do spodnej pery. „Kurz sebaobrany.“

Očakávala som akúkoľvek reakciu, ale výbuch v podobe smiechu ma rozhodne prekvapil.

„Čo sa rehoceš?“ vyletela som na neho dotknuto. „Máš azda pocit, že nepotrebujem aspoň nejaké základy?“

„Nejaké základy,“ zopakoval pomedzi doznievajúci smiech. „Rozhodne to nie je na škodu. No kurz sebaobrany? Vážne?“

Nechápavo som na neho civela a pod jeho dôrazným pohľadom sa scvrkávala. Zmazával každý kúsok odhodlania a zalievala ma túžba skryť sa od hanby kamsi do pivnice. Nahnevane som sa odvrá-